

ind i denne Stilling fra en tidligere juridisk Embedsvirksomhed. Men dernæst har man med dette Embede forbundet Udviklingen af det store administrative System, som vi virkelig have her i Landet; — thi der er vistnok saa Lande eller maaskee intet Land, der har en i Detaillen saa udviklet administrativ Forvaltning, som vi have, der indbefatter saa mange smaa Forhold under Forvaltningen, og har søgt at ordne dem med en saa kjendelig Omhu som den danske Lovgivning. Denne Omhu har ogsaa i mange Henseender baaret rige Frugter, idet mange af disse Forhold ere ordnede saaledes, at det ikke kan bestrides, at det er til sand Gavn. I sin nærværende Forretnings Omkreds har Amtmands-Embedet saaledes foruden det strengt juridiske tillige et væsentligt administrativt Element, som gjør og altid vil gjøre det overordentligt vanskeligt, at erholde Mænd, som ere fuldkomment dygtige til at beklæde dette Embede, og jo mere man maa lægge Vægt paa det juridiske Element, som maaskee i en senere Periode er blevet mere overseet end tidligere, vil det vise sig, at det ikke vil lykkes de Bedkommende i den Grad at holde Skridt med Tidens Udvikling, som det var ønskeligt. Man vil da komme til endmere at erkjende, at Magten til at sætte under Tiltale og til at appellere Domstolenes Decreter fordrer en saadan Fremadskriden med den hele criminelle Lovgivning, med Domstolenes Praxis og med Landets Rettsinstitutioner, at den ikke bør betroes til Andre end dem, der ere noie fortrolige med den Deel af Lovgivningen, som hører herhid, og have et skarpt og uddannet Blif i saa Henseende. Jeg skal aldeles ikke gaa ind paa, hvorvidt Erfaringen her i Landet allerede maaskee kunde opvise Data, som vidne om, hvor vanskeligt det har været for Bedkommende stadig at holde Skridt med Tiden under denne dobbelte Udvikling, som Amtmandsembedet har. Vilde man gaae ind derpaa, maatte man søge disse Data ved Overdomstolenes og Højesterets Domme, og da maatte det fremgaae, om der har været appelleret mere end ønskeligt og rimeligt, om der for hyppigt har været appelleret af Grunde, som ikke have fundet Domstolenes Medhold. I ethvert Tilfælde troer jeg, at den Bestemmelse, vi have i Grundloven om

Retsspleiens Adskillelse fra Forvaltningen, vil, naar den bliver udført, gjøre det aldeles nødvendigt, at de Bestanddele, hvoraf Amtmands-embedet nu bestaaer, udsontres fra hinanden. Men naar dette skeer, da er det vistnok et stort Spørgsmaal, om man skal bibeholde saa mange Amtmandsembeder, som man har her i Landet, eller om man ikke ved en passende Formindsfelse i dette Antal bør søge at tilveiebringe een Kilde til i de pecuniære Resourcer, som ville udfordres, for at sætte den nye Organisation af Retsspleien i Gang. Jeg troer saaledes, at den nærværende Inddeling af Landet giver Anledning til at opløste Tvivl om dens Hensigtsmæssighed, og at der var Joie til idetmindste at være betænkt paa en anden Inddeling, og altsaa undersøge, hvilke Formaal det er, man bør have for Øie ved Landets Inddeling.

Et af de første og vigtigste Hensyn i saa Henseende er vistnok, at Inddelingerne blive saa store, at det Liv, der bevæger sig inden deres Kreds, kan opnaae en vis Grad af Fylde og Betydning; et andet ligesaa vigtigt Hensyn er, at de ikke blive saa store, at de sprænge Landet isønder. Det er Concentrations og Decentralisations Principet, som man begge maa have for Øie ved Gjennemførelsen af den ny Inddeling. Forøvrigt tillader jeg mig at bemærke, at saaledes som Hovedudkastet foreligger, vil den Inddeling, jeg har nævnt, ikke strax kunne komme til Udførelse. Det er kun i de communale Forhold, at dette strax vilde kunne skee; i de andre Forhold forbliver Alt ved det Gamle.

Den Inddeling, jeg har tilladt mig at foreslaae med Hensyn til de communale Inddelinger, er Stiftsdistricter. Benævnelsen har Analogie for sig i den Maade, hvorpaa Begrebet „Sognedistrict“, en Pastoral-Inddeling, som ligger til Grund for de mindre Communer, er støttet paa Sognet; thi paa lignende Maade ere disse Stiftsdistricter støttede paa de gamle Stifter. I Realiteten selv er Inddelingen næsten ganske den samme som den, Nigsdagen allerede har vedtaget i Loven om Udskrivningsvæsenet af 23de Marts 1851, og jeg troer heller ikke, at det kan miskjendes, at der er en vis Forbindelse mel-